

Tam modrej čas vlastní tep uslyší,
kde zem lůžko má z kamení,
tam každý z vás žízeň svou utiší,
vždyť tam řeka má pramení.
Ten, kdo ji zná, jako já musel zbít
jak den dlouhý vor z pevných klád,
a víc, nežli chtít, vždyť není lehké jít,
když hřmí pod tebou vodopád.

Tam, kde už sráz v údolí přechází,
kde zem rozdává něco víc,
tam jako nůž řeky proud prochází
a dál k peřejím letí vstříc.
Ten, kdo zná, jako já ví že smí tu plout
pouze vor z pevných klád.
Když plout chceš a žít, tak musíš víc, než chtít
a mít hodně sil, hodně rád.

Dál, stále dál hory jsou, moře blíž,
dál, stále dál břehy máš.
Řeka je mírná a dno klesá níž,
už proud pojednou nevnímáš.
Ten, kdo zná, jako já umí zbít
jak prám život svůj z pevných klád.
A ví, co má znát, jak si s proudem hrát,
co chtít, co si vzít, jiným dát.

Má řeka v písni je tvůj život sám,
chvíli je zlá, chvíli sní.
Budme k ní přísní, jak proud bude k nám,
spoznáme louku svých dní.
Ten, kdo ji zná, jako já musel jít
sto dní, hodně mil tisíckrát.
Kdo ví, proč by žil, ten dávno postavil
jak prám život svůj z pevných klád,
kdo ví, proč by žil, ten dávno postavil
jak prám život svůj z pevných klád.